I. INTRODUCERE

Pretenţia de a vorbi despre o „dimensiune românească a existenţei" poate surprinde din două puncte de vedere.

În primul rând, ce sens are ideea de dimensiune, aplicată la existenţă? Ce înseamnă dimensiune a existenţei? Dimensiunea e un termen de măsură aplicabil lucrurilor cantitative. Existenţa este o calitate. Ce sens poate avea, atunci, pretenţia dimensionării ei?

A doua nedumerire e de alt ordin. Ce sens are caracterizarea românească a existenţei? Caracterizarea „românească" e o caracterizare naţională. Existenţa este însă o însuşire generală a lucrurilor, independentă, cel puţin la primul aspect, de orice determinare naţională; sau, dacă eşti solipsist, ea poate fi – sub un anumit raport – cel mult o însuşire generală a lucrurilor, constituită